

Sygnatura akt VIII C 1071/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Magdalena Badylak

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2021 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 2.080,81 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.080,81 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 1071/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 października 2020 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.080,81 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 2 sierpnia 2020 roku w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) będący własnością J. Ż. i M. Ż.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia miał zwartą umowę ubezpieczenia OC w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Pozwany przyjął zgłoszenie szkody i wdrożył postępowanie likwidacyjne, w toku którego uznał szkodę w przedmiotowym pojeździe początkowo na kwotę 7.259,76 zł tym, zaś później dopłacił do odszkodowania kwotę 6.324,56 zł i tym samym uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę.

(pozew k. 5-7)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż bezpośrednio po zgłoszeniu szkody, w dniu 3 sierpnia 2020 r. do poszkodowanego została przekazana instrukcja związana z przebiegiem postępowania likwidacyjnego. W piśmie tym zaoferowano poszkodowanemu udostępnienie pojazdu zastępczego, a także złożono

propozycję zorganizowania naprawy bezgotówkowej we współpracującym z pozwanym warsztacie naprawczym. Wyjaśniono również poszkodowanemu, że w sytuacji gdyby poszkodowany nie skorzystał z propozycji naprawy we współpracującym warsztacie, to wybrany warsztat przed rozpoczęciem naprawy winien uzgodnić z ubezpieczycielem koszty naprawy. Jeśli zaś kwota w kosztorysie takiego warsztatu byłaby wyższa od wyliczonych przez współpracujący z pozwanym warsztat, pozwany zastrzegł możliwość zweryfikowania i obniżenia wysokości odszkodowania do wysokości uzasadnionych i celowych kosztów naprawy.

(odpowiedź na pozew k. 44-45v.)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do J. Ż. i M. Ż. samochód marki H. (...) o nr rej. (...). Pojazd ten został zakupiony przez poszkodowanych w dniu 14 lutego 2020 r. jako nowy z salony dealerskiego (...) Park Sp. z o.o. w Ł.. W chwili zdarzenia samochód miał około 6 miesięcy. Pojazdem tym przed przedmiotowym zdarzeniem jeździł J. Ż., jako jedyny użytkownik oraz współwłaściciel.

Producent pojazdu udzielił poszkodowanym, jako kupującym 3 letniej gwarancji na powłokę lakierniczą oraz 12 letnią gwarancję na perforację blach nadwozia pojazdu. Warunkiem dotrzymania gwarancji jest dokonywanie przeglądów pojazdu w (...) serwisie (...). W przypadku wymiany elementów pojazdu przez nieautoryzowany serwis, poszkodowani utraciliby gwarancję producenta, dlatego też celem wykonania naprawy pojazdu wybrali oni autoryzowany serwis tj. Park Sp. z o.o. i wspólnicy sp. k.

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania pisemne świadka M. Ż. k. 94-99, zeznania pisemne świadka J. Ż. k. 101-110, umowa zlecenia naprawy pojazdu k. 16, okoliczności bezsporne)

J. Ż. zgłosił w dniu 2 sierpnia 2020 r. telefonicznie szkodę ubezpieczycielowi sprawcy. Ubezpieczyciel wdrożył postępowanie likwidacyjne. Mailem z dnia 3 sierpnia 2020 r. poinformowano poszkodowanego na mail: (...) o możliwości skorzystania z warsztatów Sieci Naprawczej (...) (naprawa bezgotówkowa) w możliwie najkrótszym terminie i o dopilnowaniu aby naprawa ta odbyła się z zachowaniem norm i zaleceń producenta pojazdu. W mailu tym wskazano: „jeżeli nie chcą Państwo naprawiać pojazdu w warsztatach Sieci Naprawczej (...), to przed rozpoczęciem naprawy w wybranym przez siebie warsztacie, prosimy uzgodnić z nami wszystkie jej koszty. Oznacza to, że powinniśmy otrzymać kosztorys naprawy pojazdu, który sporządzi wybrany przez Państwa warsztat. Jeśli kwota w kosztorysie będzie wyższa od wyliczonych przez nas kosztów naprawy, będziemy mogli zweryfikować i obniżyć wysokość odszkodowania do uzasadnionych i celowych kosztów naprawy. J. Ż. otrzymał ww. wiadomość, jednak nie skorzystał z propozycji naprawy pojazdu w sieci partnerskiej ubezpieczyciela, ponieważ obawiał się utraty gwarancji producenta pojazdu. W dniu 6 sierpnia 2020 r. J. Ż. zawarł z Park Sp. z o.o. i wspólnicy sp. k. umowę zlecenia umowy przedmiotowego pojazdu.

(pismo z 3.08.2020 r. wysłane mailowo wraz potwierdzeniem wysłania maila k. 48-53, zeznania pisemne świadka J. Ż. k. 101-110, umowa zlecenia naprawy k.16)

Poszkodowani M. Ż. i J. Ż. zawarli z Park Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością i (...) Spółką komandytową z siedzibą w Ł. umowę przelewu wierzytelności, cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność przysługującą mu z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy za szkodę komunikacyjną o numerze (...) na pojeździe marki H. (...) nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 2 sierpnia 2020 roku. Powód powiadomił pozwanego o dokonany przelew.

(umowa przelewu wierzytelności k.17, pełnomocnictwo k.11, pełnomocnictwo k. 12)

6 sierpnia 2020 r. Park Sp. z o.o. i wspólnicy Sp. k. w Ł. sporządził kalkulację naprawy pojazdu, która wskazywała na koszty naprawy pojazdu marki H. (...) na kwotę 15.665,12 zł brutto, 12.735,87 zł netto. Z dokonanej naprawy w dniu 26 sierpnia 2020 r. wystawiono fakturę opiewającą na kwotę 15.665,12 zł brutto, 12.735,87 zł netto.

(kalkulacja naprawy k. 22-27, faktura k. 20-21)

W dniu 28 sierpnia 2020 r. Park Sp. z o.o. i wspólnicy sp. k. z siedzibą w Ł. zawarła z powodem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę o przelew wierzytelności, na mocy której cedent przelał na cesjonariusza wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy dotyczącej szkody komunikacyjnej z dnia 2 sierpnia 2020 r. w pojeździe H. (...) o nr rej. (...), zarejestrowanej za nr (...).

(umowa i powierniczy przelew wierzytelności k. 19, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 18, pełnomocnictwo k. 12, pełnomocnictwo k. 13)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany w dniu 24 sierpnia 2020 r. przyznał odszkodowanie w kwocie 7.259,76 zł.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 15.665,13 zł .

W dniu 14 września 2020 r. przyznał dopłatę w kwocie 6.324,56 zł

(decyzje poszkodowanego – w aktach szkodowych, wezwanie do zapłaty k. 28, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę ustalenia stanu faktycznego stanowił także dowód z pisemnego przesłuchania świadków J. Ż. i M. Ż., które nie budziły zastrzeżeń Sądu pod względem wiarygodności.

Koszt naprawienia pojazdu ustalono na podstawie art. 230 k.p.c., zgodnie z twierdzeniami pozwu na kwotę 15.665,13 zł. Należy wskazać, iż strona pozwana nie kwestionowała wysokości kosztów przeprowadzonej naprawy jako rynkowej, podnosiła jedynie, że poszkodowani mogli zminimalizować szkodę poprzez naprawę pojazdu w sieci współpracującej z ubezpieczycielem. Na okoliczność kosztów przeprowadzonej naprawy pojazdu powód przedstawił fakturę z dnia 26 sierpnia 2020 r. (k. 20-21), która nie została zakwestionowana jako niezasadnie wystawiona lub zawyżona.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do

odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

Odnosząc się do wartości szkody przypomnienia wymaga, że odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał

naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty.

W niniejszej sprawie koszt naprawy pojazdu pozostawała bezsporny i wynosił on 15.665,13 zł. Ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanym łącznie kwotę 13.584,32 zł. Różnica zatem między kosztem naprawy pojazdu a wypłaconym odszkodowaniem wyniosła 2.080,81 zł, która to kwota podlegała zasądzeniu w pkt 1. wyroku. Należało zatem zastanowić, się czy zasadnie pozwany zarzucił poszkodowanym, że nie skorzystali z propozycji naprawy pojazdu w współpracującym z pozwanym salonie naprawczym.

Sąd przyjął, iż poszkodowani nie byli zobowiązani do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Nie może przy tym ująć uwadze, że pozwany nie udowodnił, iż poszkodowani byli w stanie naprawić uszkodzony pojazd za kwotę wypłaconego odszkodowania tj. 13.584,32 zł, przy założeniu, że naprawa ta winna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu, przy użyciu nowych oryginalnych części lub części jakości „Q”. Nadto, należy podkreślić, iż poszkodowani uzasadnili swój wybór warsztatu naprawczego, jako że uszkodzony w zdarzeniu z dnia 2 sierpnia 2020 r. był pojazdem nowym, w okresie obowiązywania gwarancji na powłokę lakierniczą i gwarancji na perforacje blach nadwozia. W sytuacji uszkodzenia pojazdu wybór poszkodowanych co do autoryzowanego serwisu naprawczego ze względu na udzieloną gwarancję i jej warunki jest wyborem nie tylko rozsądnym, ale i uzasadnionym, bez względu na fakt, czy takie warunki stanowią niedozwolone klauzule umowne wobec konsumenta. Konsument bowiem nie ma obowiązku badać, czy w określonych warunkach gwarancja będzie miała zastosowanie czy też nie. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych..., zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§

2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 12 września 2020 roku. Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu szkody tj. 2 sierpnia 2020 r., zaś 3 sierpnia 2020 r. pozwany potwierdził rejestrację szkody z polisy OC. Zatem należało uznać, że żądanie zasądzenia odsetek od dnia 12 września 2020 r. za usprawiedliwione, bowiem w tym dniu 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie już upłynęło.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy. Strona powodowa poniosła następujące koszty: 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 1.117 zł (wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.